

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE št. 96/16
Luxembourg, 14. september 2016

Sodba v zadevi C-16/15
María Elena Pérez López/Servicio Madrileño de Salud

Veriženje pogodb za določen čas za pokrivanje stalnih potreb v zdravstvenih službah je v nasprotju s pravom Unije

Uporabo takih pogodb je mogoče utemeljiti le z nujnostjo pokrivanja začasnih potreb

Maria Elena Pérez López je bila od 5. februarja do 31. julija 2009 zaposlena v univerzitetni bolnišnici v Madridu kot medicinska sestra. Njeno imenovanje je bilo utemeljeno z „opravljanjem določenega začasnega, občasnega ali izrednega dela“. Pogodba o zaposlitvi M. E. Pérez López je bila podaljšana sedemkrat, vsakokrat s pogodbami za določen čas, ki so bile sestavljene enako. Malo pred prenehanjem njene zadnje pogodbe marca 2013 ji je uprava sporočila, da bo ponovno imenovana, tako da je v bolnici delala neprekinjeno od februarja 2009 do junija 2013. Hkrati pa je bila M. E. Pérez López obveščena, da bo njeno delovno razmerje nato prenehalo.

M. E. Pérez López je zoper odločbo o prenehanju njenega delovnega razmerja vložila tožbo. Po njenem mnenju namen njenih zaporednih imenovanj ni bil zadovoljiti občasne ali izredne potrebe zdravstvenih služb, ampak so bila ta imenovanja dejansko namenjena trajnemu opravljanju dejavnosti. Juzgado de la Contencioso Administrativo n° 4 de Madrid (upravno sodišče št. 4 v Madridu, Španija), ki odloča o tožbi, je Sodišče vprašalo, ali je španska zakonodaja, ki omogoča podaljševanje pogodb o zaposlitvi za določen čas v zdravstvenih službah, v nasprotju z okvirnim sporazumom o delu za določen čas¹ (sporazum, na podlagi katerega morajo države članice uvesti ukrepe za preprečevanje zlorab veriženja pogodb za določen čas in tega, da bi tako položaj delavcev postal negotov). Natančneje, to sodišče ima dvome o objektivnih razlogih, s katerimi je mogoče upravičiti podaljševanje takih pogodb.

Sodišče je v sodbi z današnjega dne² presodilo, da pravo Unije nasprotuje nacionalni zakonodaji, ki omogoča **podaljševanje pogodb o zaposlitvi za določen čas za pokrivanje začasnih potreb po osebu, čeprav so te potrebe dejansko trajne**.

Sodišče je najprej spomnilo, da okvirni sporazum državam članicam nalaga, da za preprečevanje zlorab pogodb o zaposlitvi za določen čas v svojo zakonodajo s sredstvi po njihovi izbiri uvedejo vsaj eno od sledečega: 1. objektivne razloge, ki upravičujejo podaljšanje pogodb o zaposlitvi za določen čas, 2. najdaljše skupno trajanje takšnih zaporednih pogodb in 3. število možnih podaljšanj takih pogodb.

Ker španska zakonodaja ni določala omejitve glede trajanja ali števila podaljšanj pogodb o zaposlitvi za določen čas (druga in tretja od zgoraj naštetih možnosti), je Sodišče preverilo, ali je mogoče z objektivnim razlogom, ki se nanaša na določene in konkretne okoliščine, upravičiti

¹ Okvirni sporazum o delu za določen čas, sklenjen 18. marca 1999, ki je priloga k Direktivi Sveta 1999/70/ES z dne 28. junija 1999 o okvirnem sporazumu o delu za določen čas, sklenjenem med ETUC, UNICE in CEEP (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 3, str. 368).

² Sodišče je poleg tega danes izdalo še dve sodbi v zvezi z uporabo pogodb o zaposlitvi za določen čas v Španiji (in sicer na eni strani sodbo v združenih zadevah [C-184/15](#), *Florentina Martínez Andrés/Servicio Vasco de Salud*, in [C-197/15](#), *Juan Carlos Castrejana López/Ayuntamiento de Vitoria*, ter na drugi strani sodbo v zadevi [C-596/14](#), *Ana de Diego Porras/Ministerio de Defensa*). V združenih zadevah C-184/15 in C-197/15 je Sodišče pojasnilo, da morajo nacionalni organi določiti primerne, dovolj učinkovite in odvračilne ukrepe za preprečevanje in sankcioniranje zlorab tako pogodb o zaposlitvi za določen čas, za katere velja delovno pravo, kot takih pogodb, za katere velja upravno pravo. V zvezi z zadevo C-596/14 je Sodišče ob sklicevanju na načelo prepovedi diskriminacije ugotovilo, da imajo delavci za določen čas pravico do odpravnine iz istega naslova kot delavci za nedoločen čas.

zaporedna imenovanja M. E. Pérez Lopéz (prva od zgoraj naštetih možnosti). V zvezi s tem je **Sodišče priznalo, da začasno nadomeščanje zaposlenih zaradi zadostitve začasnih potreb lahko pomeni objektivni razlog. Vendar je ugotovilo, da pogodb ni mogoče podaljševati zaradi stalnih in trajnih nalog, ki spadajo pod običajno dejavnost rednega bolnišničnega osebja.** Z objektivnim razlogom je mogoče konkretno upravičiti nujnost pokrivanja začasnih in ne stalnih potreb.

V primeru M. E. Pérez Lopéz pa pri zaporednih imenovanjih očitno ne gre za začasne potrebe delodajalca. Tako podaljševanje pogodb o zaposlitvi za določen čas povzroča negotov položaj, v katerem pa ni bila samo M. E. Pérez Lopéz glede na strukturno pomanjkanje stalnih uslužbencev v zdravstvenem sektorju na območju Madrida.

Sodišče je poleg tega poudarilo, da španska javna uprava nima nobene obveznosti, da ustvari strukturna delovna mesta, in da lahko delovna mesta zapolni z začasnimi uslužbenci brez omejitev glede trajanja pogodb ali števila njihovih podaljšanj. Tako je negotov položaj zaposlenih dejansko stalen. Zato je Sodišče presodilo, da je španska zakonodaja, ker omogoča podaljševanje pogodb o zaposlitvi za določen čas za pokrivanje stalnih in trajnih potreb kljub strukturnemu pomanjkanju delovnih mest, v nasprotju z okvirnim sporazumom.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletni strani CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793